

Viata Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul III, Nr. 47 (106)

poienita.iasi.mmb.ro

9 decembrie 2012

Evanghelia și Apostolul

În **Duminica a 27-a după Rusalii** se citește **Evanghelia de la Luca 13, 10-17 (Tămăduirea femeii gârbove)**, iar **Apostolul din Efeseni 6, 10-17**.

Sfinții Părinți Ioachim și Ana

Sinaxar

În această zi pomenim **Zămislirea Sfintei Fecioare Maria de către Sf. Ana; Sf. Proorocita Ana, mama Proorocului Samuel.**

Sfinții Ioachim și Ana au fost lipsiți de copii până la vremea bătrâneții, când Arhanghelul Gavriil s-a pogorât la fiecare din ei, binevestindu-le zămisirea Fecioarei Maria. Din dragoste pentru oameni, Dumnezeu a făcut roditor pântecul sterp al Anei, care la vremea rânduită a născut prunc de parte femeiască, pe Sfânta Fecioară Maria.

Proorocita Ana era originară din orașul Armateem, din Efraim. Era căsătorită cu un bărbat numit Elcana. Pentru că era steapă și nu făcea copii, bărbatul ei și-a mai luat o femeie, pe Fenana, cu care a făcut copii. Mergând în casa lui Dumnezeu pentru a aduce jertfă, ea, după săvârșirea jertfelor, a primit numai o parte din acestea, pentru că nu avea copii. Lăsând pe bărbatul ei să plece acasă, Ana a rămas în continuare la templu pentru a se ruga lui Dumnezeu: *„Dă-mi rod pântecelui meu și Ți-l voi da Ție să-Ți slujească în toate zilele vieții lui!”* Văzând credința Anei, Dumnezeu a încredințat-o că va naște un fiu, cu numele Samuel. Acest lucru s-a și întâmplat, Ana ducând copilul la templu, pentru a-i sluji lui Dumnezeu.

Tradiție și apucături

Sunt persoane care împlinesc anumite rânduieli pe motiv *“c-așa-i obiceiul”, “c-așa am apucat”, ori “c-așa e bine”* etc. La botez, la nuntă, înmormântare etc, te trezești de multe ori în fața unor acte care nu au nimic în comun cu ceea ce Biserica cere să fie împlinit. La botez, se aruncă anumite lucruri în cristelniță, chiar și bani, la nuntă de la bomboane până la orez și grâu, iar la înmormântare e bine să nu rămâi printre cei din urmă atunci când este scos cel decedat din casă - există obiceiul să se spargă vasul care a stat sub masa pe care a fost pus cel trecut la veșnicie și ai toate șansele să ieși lovit. Am amintit doar câteva deviații.

Aceste acte străine de viața Bisericii au fost definite apucături. Iar problema majoră stă în faptul că oamenii s-au înstrăinat de Biserică și apucătura tinde să treacă drept Tradiție.

Dacă le comunicăm acestor persoane că Sfinții Părinți au criticat aspru obiceiurile păgâne, și se răspunde cu multă ușurință că *Părinții au spus ceea ce au avut de grăit pentru vremurile în care au trăit, că astăzi, din cauza schimbărilor lucrurile trebuie să stea diferit și că trebuie să ignorăm învățătura lor.*

E adevărat că există și o categorie de persoane care spune că anumite lucruri trebuie împlinite pentru că *așa cer Sfinții Părinți*. Și ce fac? Iau câteva fraze din învățătura acestora și le interpretează după bunul plac și astfel, Sfinții Părinți devin susținătorii modului lor eronat de a gândi și făptui. Așa au făcut și ereticii. Nu au negat conținutul Sfintei Scripturi, dar au căutat să-și întemeieze învățătura greșită pe Scriptură.

Acest duh, străin de duhul Bisericii, este asemănător cu ceea ce au făcut Adam și Eva în rai. Au ignorat avertismentul dat de Dumnezeu de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului, au împlinit sfatul diavolului și au pierdut raiul. Astăzi, diavolul ne provoacă așa cum i-a provocat pe Adam și pe Eva să-L ignorăm pe Dumnezeu și să împlinim acte care nu se regăsesc în slujbele Bisericii.

Ni se pare că nu-i nimic rău dacă adăugăm ceva la cele pe care Biserica le vestește și săvârșește. *“Ei, și?!”*, s-ar putea spune, cât de grav este dacă adăugăm ceva? A adăuga în acest sens nu înseamnă îmbunătățire a ceea ce aveam, ci abatere de la adevăr. Iar această abatere se traduce prin pierderea adevăratei credințe. (Adrian Cocoșilă/Sursa: www.crestinortodox.ro)

De ce vin mai mult *babele* la Biserică?

A spune *“babă”* unei persoane în vârstă este un gest urât, care rănește. Totuși am folosit acest termen în titlu pentru a răspunde celor care încă sunt nedumeriți de ce sunt mai mulți bătrâni la Biserică decât tineri.

Claudiu Bălan/ortodoxiatinerilor.ro

Mai întâi de toate aș vrea să ne punem de acord asupra definiției termenului de *bătrân*. De la ce vârstă poate fi considerată o persoană îmbătrânită? Răspunsul ar putea fi dat într-o temă de doctorat, și concluzia ar fi că până la urmă toți suntem tineri, pentru că toți suntem veșnici, și vom trăi veșnic, unii în veșnicia împărăției lui Dumnezeu, alții în veșnicia iadului.

Când ești copil, persoanele de 50 de ani și se par bătrâni, iar cei de 60-70 de ani *moși* și *babe*, și asta pentru că părinții tăi sunt tineri, au până-n 30-35 de ani. Dar apoi crești, devii adolescent, și părinții tăi înantează în vârstă, și din acel moment începi să muți mental limita bătrâneții mai sus, pentru că realizezi că părinții tăi sunt tineri la 40 de ani. Trece

timpul, ajungi la casa ta și ai părinți de aproape 50 de ani și nici atunci n-ai să spui că părinții tăi sunt în vârstă... ba dimpotrivă, sunt oameni maturi, oameni în toată firea.

Atunci înțelegi de ce ai auzit pe unii oameni spunând de o anumită persoană că a murit de tânără, la 50 de ani. Treci de 30 de ani și realizezi că și 60 de ani e o vârstă venerabilă și nu le poți spune părinților tăi că sunt bătrâni... și atunci înțelegi că de fapt continua re poziționare a limitei bătrâneții în mintea ta are de fapt o cauză precisă: *Nu vrei să moară cei dragi ai tăi, și nu accepți că sunt bătrâni...* parcă vrând ca prin această neacceptare să le mai prelungești viața.

(continuare în pagina 2)

De ce vin mai mult *babele* la Biserică?

(continuare din pagina 1)

A spune "babă" unei persoane în vârstă este un gest urât, care rănește. Totuși am folosit acest termen în titlu pentru a răspunde celor care încă sunt nedumeriți de ce sunt mai mulți bătrâni la Biserică decât tineri.

Claudiu Bălan/www.ortodoxiatinerilor.ro

Treci de 40 de ani, ai familie, copii mari, iar părinții tăi au aproape 70 și începi să înțelegi că nu doar ei îmbătrânesc ci și tu, ba chiar și copiii tăi de care noi mereu spunem că sunt în creștere. Chiar și copiii îmbătrânesc. Semnele bătrâneții se vad atât pe fața ta, cât și pe fața părinților tăi, și începi de acum înainte să te gândești că va veni o vreme și pentru ei să se mute la Dumnezeu. De la 70 de ani în sus e osteneală și durere, așa cum spune Psalmistul David. Și uite așa îi vezi pe părinții tăi cum se îmbolnăvesc și mor, și realizezi că ar fi vrut să trăiască mai mult, să facă mai multe, iar bătrânețea e doar o caracteristică a trupului lor, și nicidecum a sufletului.

Dacă i-ar reda Dumnezeu unui bătrân de 80 de ani, trupul de la 20, ați vedea câtă înțelepciune și creativitate se află într-un om „bătrân”. Tatăl meu are 54 de ani și îmi povestește că ar vrea să învețe și mai multe lucruri, să se specializeze pe noi meserii care se leagă de ceea ce face astăzi, iar eu mă uit la el și mă gândesc: „Oare de ce nu se gândește că va muri, și tot își face planuri, ca și cum ar avea 20 de ani?”. Iar răspunsul e simplu; l-am intuit repede: pentru că nimeni nu vrea să moară. Pentru că omul are chipul lui Dumnezeu în el și este veșnic, și de aceea tata se comporta ca și cum ar trăi 1000 de ani.

Bătrânii noștri sunt doar bătrâni trupește, doar limitați în trup și nicidecum la minte. De fapt suferința și boala trupească le afectează și mintea uneori.

De ce vin mai mult bătrânii la Biserică?

Întrebarea capătă uneori o nunață greșită. E ca și cum ai spune: „Dacă vin numai bătrânii la biserică înseamnă că Biserică nu înseamnă nimic, nu face mai nimic”. Nu uitați că bătrânii sunt și ei oameni, au suflet și vor și ei să se mântuiască, la fel ca și cei tineri sau cei de vârsta a doua. Un suflet de om înaintea lui Dumnezeu înseamnă mai mult decât Universul întreg.

Mă gândesc oare peste 40 de ani, dacă îmi va mai da Dumnezeu viață, cum se vor uita tinerii în Biserică la mine? Vor zice unii probabil: „Uite-l și pe moșul acesta, îi este frică de moarte și vine la Biserică”. Dar nu știu că și eu am fost tânăr ca ei, și am venit de la vârsta de 18 ani la biserică, duminică de duminică, și sârbătoare de sârbătoare. Sunt bătrâni care poate au venit la biserică de când erau copii mici, de la câteva luni. Este oare cuviincios să-i denigrăm atunci când îi vedem în biserică?

Bătrânii din Biserică sunt tinerii de ieri, care au construit România de azi. Pe munca și inteligența lor trăim noi astăzi, pentru că am moștenit atâtea lucruri bune de la ei...

De ce vin mai mult bătrânii la Biserică?

Pentru că au mult mai pregnant în inimă conștiința că va veni o zi când vor muri.

Dar dacă Sfântul Vasile cel Mare spune că cea mai mare filozofie de pe acest pământ este gândul la moarte, înseamnă că bătrânii noștri sunt oameni de apreciat pentru că gândul la moarte îi schimbă, îi cheamă la Dumnezeu, îi

îndeamnă la pocăință, le aduce aminte că toți țărână suntem și ajungem în pământul din care am fost creați.

Ori gândul la moarte e un lucru așa de benefic! Gândiți-vă la câți oameni tineri sau de vârsta a doua cunoașteți care nu cred în Dumnezeu, care sunt indiferenți față de Biserică, sau care nici nu vor să audă, ba mai mult și denigrează cele sfinte! Sunt mulți! Plăcerile vieții, puterea tineretii, slava lumească te păcălesc de multe ori să uiți de Dumnezeu, și tocmai de aceea te dai zmeu și spui că n-ai nevoie de credință, de Biserică și de preoți. Dar când vin necazurile, bătrânețea, boala, singurătatea și suferința, atunci ofertele lumii nu fac două parale, și gândul la moarte te sperie, și te impulsionează să acționezi, să faci ceva. Așa se face că pe unii oameni doar gândul la moarte îi smerește și îi întoarce către Dumnezeu.

În fața lui Dumnezeu suntem toți oameni, pentru că El ne știe din pântecel mamei noastre și până la moarte, știe cum vom arăta peste 30 de ani, cum am fost și cum vom fi, ba știe și cum ne vom trăi viața în veșnicie.

Astfel în Biserică înainte lui Dumnezeu nu există moși, babe, tineri, sau copii ci există oameni cu suflet veșnic și dorința Lui e să ne mântuim toți. Dacă unii vin la Biserică de la 5 ani e minunat, dar

El îi primește și pe cei care fac pasul spre credință la 70 de ani, sau chiar pe patul morții.

Bătrânii din biserică ar trebui să ne bucure, pentru că sunt suflete de oameni salvate, sau cel puțin pe calea mântuirii, pe calea îndreptării sufletelor.

Sunt mai mulți decât tinerii, întotdeauna va fi așa, pentru că sunt mai înțelepți și mai conștienți de sufletul lor și de trecerea în viața de dincolo.

E adevărat că uneori lipsa tinerilor dintr-o parohie poate fi pusă în vina păstorilor de suflete, dar totuși să nu-i denigrăm pe bătrâni. Ei sunt părinții, bunicii și străbunicii noștri.

Dacă ne-ar arăta Dumnezeu cât bine fac bătrânii lumii noastre!

Dacă ne-ar arăta ce suflete lămurite în focul vieții au ei! Ce sfaturi minunate ne-ar putea da.

Nu-i denigrați pe bătrâni pentru că viața ne va așeza în locul lor peste ceva timp!

Doamne ajută!

Moș Ion (Nică) Nechifor († 2004) în biserica parohiei Poienița. Un model de blândețe, înțelepciune și credință.

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”
Poienița - Protopopiatul Pașcani

Adresa:

Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic: **Pr. Marius Tabarcea**

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poienita@yahoo.ro

web: poienita.iasi.mmb.ro

www.facebook.com/parohiasfintiiivoievozi.poienita